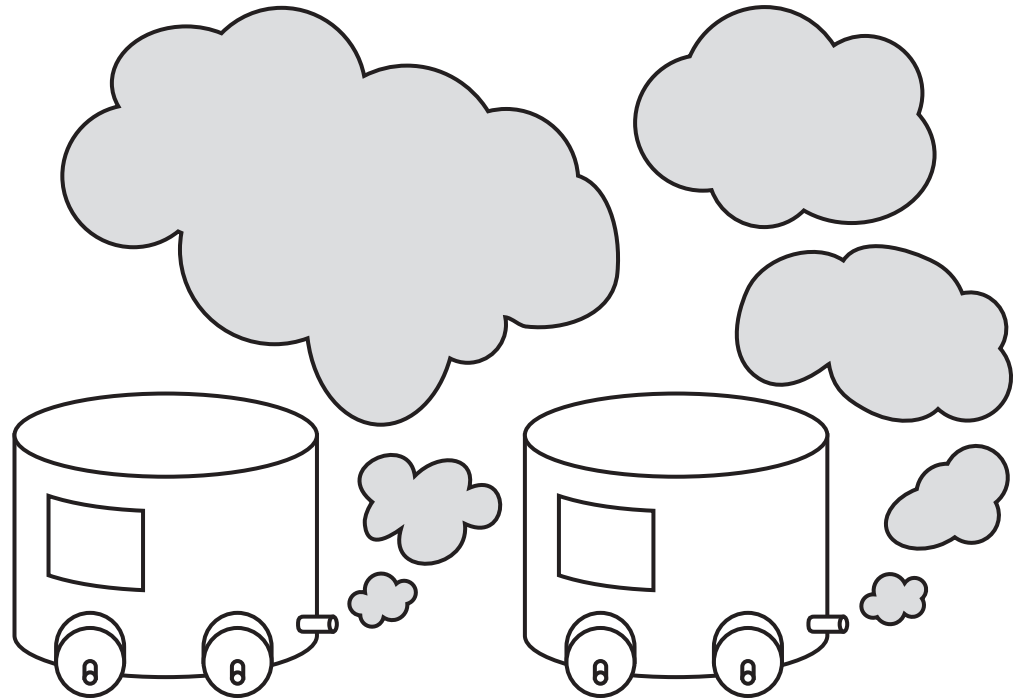
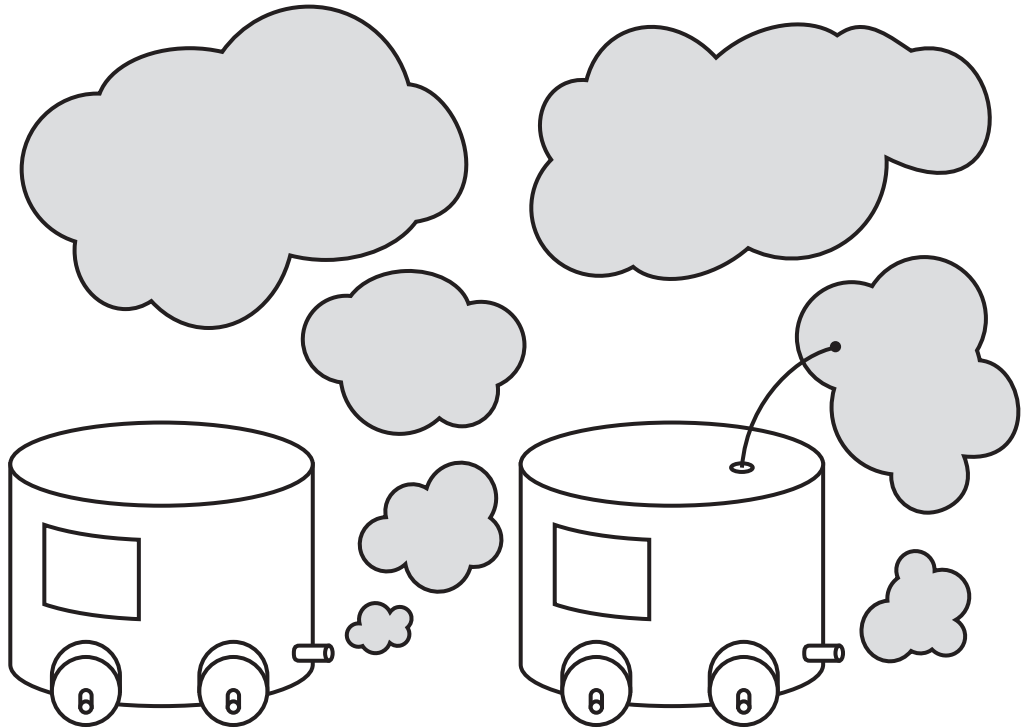

MAART 2005

ALDUS . 11

Nomaden

Wij zijn de moderne nomaden. Elke dag leggen we vele kilometers af, van werk naar huis, van familie naar vrienden. In anderhalve eeuw is het reizen ons in de genen geslopen. De vervoersmogelijkheden hebben ons veranderd en zullen ons blijven veranderen. Echter niet iedereen in gelijke mate. Er is een kiem gelegd voor een ontwikkeling van twee soorten mensen, een kiem die zal uitgroeien tot een kloof. Een kloof met aan de ene zijde de mensen die privé reizen en aan de andere zijde de openbaarvervoer-reizigers. Het verschil tussen deze peeveetjes en oveetjes is nu al groot en zal de komende jaren alleen maar toenemen.

Neem bijvoorbeeld de manier van denken over de privé-ruimte. De peeveetjes zitten in hun auto's, die ze omgebouwd hebben tot kleine huiskamers. Een eigen territorium, afgeschermd met frutseltjes aan de spiegel en een foto op het dashboard. Een gebied waar niet iedereen zomaar binnengelaten wordt. De oveetjes daarentegen zitten met z'n allen in één grote ruimte. Een eigen plek bestaat daar niet. Het kan niet anders of dit verschil zal zich nestelen in de diepste lagen van de menselijke geest en daar fundamentele

neigingen ontwikkelen. Peeveetjes zullen hun territoria verder afschermen. Hun huis, tuin, gezin. Slechts enkele zullen welkom zijn in deze kleine afgeschermd wereld. En die zullen allemaal hun eigen plek hebben, hun eigen stoel. Oveetjes gooien echter hun wereld open. Een eigen stoel bestaat er niet. Hun huis staat open voor iedereen, bekend of vreemd. Ze sluiten zich niet af voor anderen en zullen daardoor anderen ontmoeten.

Hoe anders ontwikkelt zich het sociale gedrag van peeveetjes! Elke dag zitten zij eenzaam en alleen in hun eigen blikje. Ze ruiken niet andermans natte jas, stoten niet tegen vreemde knieën, ontmoeten kortom niemand. De enige wijze van communicatie die hen overblijft is het gebaren naar de overige weggebruikers. Middelvingers en zwaaiende vuisten. Deze primitieve handgebaren zullen ze verder ontwikkelen tot gespecialiseerde verwensingen en waarschuwingen. Het voeren van gesprekken zal echter een vaardigheid zijn die ze met de tijd verliezen. Dat laten ze over aan de oveetjes. Die onderhouden een uitgebreide woordenschat. Mede door het lezen van kranten en boeken. Iets wat achter het stuur immers niet kan. Ze zullen niets begrijpen van de hevig

gebar ende peeveetjes.

Nog fundamenteler dan dit zal de uiteenlopende ontwikkeling in levenshouding zijn. Terwijl oveetjes zich mee laten voeren op de grillen van het vervoerssysteem, zich in een soort van verlichting overgeven aan de macht van de bestuurder, willen de peeveetjes alles zelf in handen houden. Zelf kunnen handelen. Macht en invloed worden essentieel voor de peeveetjes. En als ze dat niet kunnen bereiken, gaat hun hartslag omhoog, raken ze gestressed, gaan roken en drinken terwijl de oveetjes rustig alles over zich heen laten komen.

Over vijftig jaar kortom, zit de ene helft van ons eenzaam in de eigen stoel, rookt de ene sigaret na de andere en most bier terwijl hij woeste armgebaren maakt naar zijn buurman. De andere helft vouwt zijn krantje dicht, begint een gesprek met die leuke dame tegenover hem en samen delen ze een broodje gezond. Bij het uitstappen zwaaien ze even kort naar elkaar. Zo zal het gaan, over vijftig jaar. Bedenkt u dit voor het te laat is. U kunt nu nog kiezen.

ALDUS

is een onregelmatig verschijnend maandblad. Voor abonnementen of reacties kunt u schrijven naar: Rielerweg 104, 7416ZJ Deventer. Of mailen: tamararikus@zonnet.nl

MEDEDELING

Vanwege een langdurige file deze maand geen bijdrage van Oskar.

exemplaar nr.

A11.50.d1